

enribook

Patrícia Brestovanská

OCEĽOVÁ NÁRUČ

Patrícia Brestovanská

OCEĽOVÁ NÁRUČ

enribook

Patrícia Brestovanská

Copyright © Patrícia Brestovanská 2024

Cover © Royalty free image

Cover design © Erika Jarkovská

Slovak edition © Enribook 2025

ISBN (PDF): 978-80-69110-09-0

ISBN (EPUB): 978-80-69110-10-6

ISBN (MOBI): 978-80-69110-11-3

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s. r. o., 2025

Vytvorené prostredníctvom Publico.sk

Publico

napiš 📖 vydaj

*Túto knižku zo srdca venujem MUDr. Ivanovi Martinkovi, PhD.,
neuroológovi, vedúcemu Centra pre neuromuskulárne
ochorenia Univerzitetnej nemocnice Ružinov v Bratislave.*

*Každému pacientovi by som dopriala takéhoto
skvelého doktora, ktorý je nielen odborník vo svojej oblasti,
ale zároveň mu nechýba ľudský prístup.*

*A tiež by som sa chcela poďakovať svojej beta čitateľke
Janke Tomášikovej,
ktorá zasahovala do môjho príbehu
a stála pri zrode tejto knižky.*

Drahé čitateľky a drahí čitatelia,

pripájam zoznam hlavných, vedľajších a iných postáv, s ktorými sa stretnete v mojej Severskej ságe, v prvej a druhej časti. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami je iba čisto náhodná, pretože sú výsledkom mojej fantázie.

BORJA:

- *Asbjørn Borja* (st.): bojovník a šľachtic, brat Jens, syn Asbjørn (ml.), synovci Leif, Steinar a Yan, neter Ronja, milostnica Fria
- *Asbjørn Borja* (ml.): bojovník a šľachtic, otec Asbjørn (st.), manželka a sestrenica Ronja, bratanci Leif, Steinar a Yan, strýko Jens a teta Fria
- *Fria Borja*: šľachtičná, manžel Jens, deti Leif a Steinar, neter Ronja a synovci Asbjørn (ml.) a Yan, milenec a švagor Asbjørn (st.)
- *Gudrid Borja*: sirota, manžel Yan
- *Jens Borja*: bojovník, vazal a veliteľ prvého dánskeho kráľa Gorma Starého a neskôr jeho syna Haralda I. Modrozubého, manželka Fria, deti Leif a Steinar, brat Asbjørn (st.), neter Ronja a synovci Asbjørn (ml.) a Yan
- *Leif Borja*: bojovník, obchodník a nebohý veliteľ družiny kráľa Haralda I. Modrozubého, rodičia Fria a Jens, brat Steinar, bratanci Asbjørn (ml.) a Yan, sestrenica Ronja, strýko Asbjørn (st.), prvá láska Aislinn
- *Ronja Borja*: sirota, brat Yan, bratanec a manžel Asbjørn (ml.), bratanci Leif a Steinar, teta Fria, strýkovia Asbjørn (st.) a Jens
- *Steinar Borja*: bojovník, šľachtic a vyhnanec, rodičia Fria a Jens, brat Leif, bratanci Asbjørn (ml.) a Yan, sestrenica Ronja, strýko Asbjørn (st.), prvá láska Vibeka, milostnica Niamh
- *Yan Borja*: bojovník, rybár a sirota, sestra Ronja, bratanec a švagor Asbjørn (ml.), bratanci Leif a Steinar, teta Fria, strýkovia Asbjørn (st.) a Jens, manželka Gudrid, milostnica Niamh

BRODIE:

- *Aislinn a Kol Brodie*: dvojičky, deti Brynhild Hendriksenovej a Evandera Brodieho
- *Euan Brodie /O 'Laighin/ Olesen*: syn staršieho syna škótskeho náčelníka, rodičia Evander a Niamh
- *Evander Brodie*: bojovník, obchodník, starší syn škótskeho náčelníka, rodičia Lachlan a Rhona, brat Hamish, milostnica Niamh, prvá láska Aislinn, deti Aislinn, Kol a Euan, manželka Brynhild
- *Hamish Brodie*: mladší syn škótskeho náčelníka, rodičia Lachlan a Rhona, brat Evander, neopätované lásky Sian a Solveig
- *Lachlan Brodie*: bojovník, náčelník a vazal druhého škótskeho kráľa Kennetha II., manželka Rhona, deti Evander a Hamish
- *Rhona Brodieová*: manželka škótskeho náčelníka, vzdialená sestrenica druhého škótskeho kráľa Kennetha II., manžel Lachlan, deti Evander a Hamish

HAAKONSSON:

- *Asa Haakonsdatter*: dcéra Sigurda Haakonssona (jej skutočné meno nepoznám), sestra Arneho a Hakona, synovia Henrik, Ingmar, Lars a Magnus, synovci Dag a Ivar
- *Henrik Hakonsson*: bojovník na čele nórskeho náčelníka a vládcu Hakona Mocného, mama Asa, bratia Ingmar, Lars a Magnus, bratanci Dag a Ivar, strýkovia Arne a Hakon
- *Ingmar Hakonsson*: bojovník na čele nórskeho náčelníka a vládcu Hakona Mocného, nórsky pevec, mama Asa, bratia Henrik, Lars, Magnus, bratanci Dag a Ivar, strýkovia Arne a Hakon
- *Lars Hakonsson*: bojovník na čele nórskeho náčelníka a vládcu Hakona Mocného, mama Asa, bratia Henrik, Ingmar a Magnus, bratanci Dag a Ivar, strýkovia Arne a Hakon
- *Magnus Hakonsson*: bojovník na čele nórskeho náčelníka a vládcu Hakona Mocného, mama Asa, bratia

Henrik, Ingmar a Lars, bratanci Dag a Ivar, strýkovia Arne a Hakon

SIGURDSSON:

- *Dag Sigurdsson*: bojovník na čele nórskeho náčelníka a vládcu Hakona Mocného, otec Arne, strýko Hakon a teta Asa, brat Ivar, bratanci Henrik, Ingmar, Lars, Magnus
- *Ivar Sigurdsson*: bojovník na čele nórskeho náčelníka a vládcu Hakona Mocného, otec Arne, strýko Hakon a teta Asa, brat Dag, bratanci Henrik, Ingmar, Lars a Magnus

HENDRIKSEN:

- *Brynhild Hendriksenová*: staršia dcéra dánskeho náčelníka, rodičia Moira a Trygve, súrodenci Kol a Solveig, *snúbenec Ivar*, varovkyňa Fiona, manžel Evander, deti (dvojičky) Aislinn a Kol
- *Kol Hendriksen*: bojovník na čele dánskeho kráľa Haralda I. Modrozubého, starší syn dánskeho náčelníka, rodičia Moira a Trygve, súrodenci Brynhild a Solveig, varovkyňa Fiona
- *Moira Hendriksenová*: dcéra waleského šľachtica, manžel Trygve, deti Brynhild, Kol a Solveig
- *Solveig Hendriksenová*: mladšia dcéra dánskeho náčelníka, rodičia Moira a Trygve, súrodenci Brynhild a Kol, *snúbenec Dag*, varovkyňa Fiona
- *Trygve Hendriksen*: náčelník a vazal dánskeho kráľa Haralda I. Modrozubého, manželka Moira, deti Brynhild, Kol a Solveig

FALLESEN /Ó LAIGHIN/ OLESEN:

- *Aislinn Ó Laighinová*: bylinkárka, rodičia Mathias a Mealla, nevlastná sestra Niamh, teta Fiona, prvá láska Evander
- *Fiona Ó Laighinová*: bylinkárka, sestra Mealla, neter Aislinn
- *Mathias Olesen*: rybár, dcéra Aislinn a Niamh, manželka Sorcha, prvá láska Mealla, netere Runa a Thora
- *Mealla Ó Laighinová*: bylinkárka, sestra Fiona, dcéra Aislinn, milenec Mathias

- *Niamh Fallesenová/Olesenová*: povol'ná žena, rodičia Mathias a Sorcha, nevlastná sestra Aislinn, manžel Oisin, milenci Evander, Leif, Steinar, Trygve a Yan, syn Euan

PETTERSEN:

- *Estrid Pettersenová*: švédka ostrovanka, otec Ragnar, brat Ulf, nevlastný brat Ødger, prvá láska Knud
- *Ødger Pettersen*: rybárov syn, otec Ragnar, nevlastní súrodenci Estrid a Ulf, sok Knud
- *Ragnar Pettersen*: rybár, dcéra Estrid, synovia Ødger a Ulf
- *Ulf Pettersen*: rybárov syn, otec Ragnar, sestra Estrid, nevlastný brat Ødger

ĎALŠIE POSTAVY:

- *Denice*: rybárova žena, dcéra Helga, nevlastný syn Mikkael
- *Eilidh*: otrokyňa, sestra Vaila, milenec Steinar
- *Halfdan Pravdovravný*: bojovník a pravá ruka Steinara, priateľ Yana
- *Helga*: rybárova dcéra, mama Denice, nevlastný brat Mikkael
- *Isla*: otrokyňa, milenci Steinar a Trygve
- *Knud*: najdúch, ktorý si nepamätá svoju minulosť, prvá láska Estrid
- *Mahon*: otrokyňa, milenec Steinar a Trygve
- *Mikkael*: sirota, nevlastná mama Denice, nevlastná sestra Helga
- *Lucas Sorensen*: bojovník, tulák a žoldnier, blízki priatelia Dag, Kol, Leif, neopätovaná láska Brynhild
- *Sian Rowlandsová*: dcéra waleského lorda, otec Owain, nápadník Hamish
- *Vaila*: otrokyňa, sestra Eilidh, milenci Asbjørn (ml.) a Steinar
- *Vibeka Andersenová*: bylinkárka, mama Hilda, prvá láska Steinar

ZVIERACIE POSTAVY:

- *Čertík, Sniežik, Strakáčik*: tri opustené mačence, o ktoré sa Solveig stará
- *Thorolf*: domáci kocúr mladšej dcéry dánskeho náčelníka Solveig

PROLOG

DÁNSKO, približne 972

Zimný mesiac *Góal*¹, v znamení žien, priniesol na dánsky ostrov Sjælland studený vietor. Skrz potrhane mraky vykúkali posledné lúče slnka, ostýchavo sa prebíjajúc cez sivú oblohu. Osihotený breh lemovali striebornobiele vrby so spustenými konármi a svojím zjavom pripomínali zarmútené nevesty. V rieke Suså plávali kačice, chystajúce sa uloviť ryby mihajúce sa pod hladinou.

Steinar Borja si pevnejšie pritisol ženu k sebe a bradu si položil na temeno jej hlavy. V tej chvíli nebolo miesto, kde by bol radšej, a na svoje povinnosti celkom zabudol. Jediné, na čo dokázal myslieť, bola vikingská kráska v jeho objatí.

Vibeka Andersenová zažila dovedna sedemnášť zím a v žilách jej prúdila dánska krv. Dlhé pramene farby medoviny sa jej krútili okolo oválnej tváre a oči svetlozelenej farby boli podmanivé ako polárna žiara.

Steinar za dvadsať liet od svojho narodenia už okúsil veľa potešenia a rozkoše, napriek tomu od tejto ženy nevedel odtrhnúť zrak. Cítil sa ako *skald*² na veselici, ktorému sa rozklepú nohy pri pohľade na švárnú devu. Hoci mu na Vibeke záležalo, bál sa ju milovať, pretože už zažil, aké zradné dokáže byť ženské srdce. Spomenul si na manželstvo svojich rodičov, ktorí navonok pôsobili šťastne, a nikto by nepovedal, že ide o lešť. Matka Fria bola spanilá ako jarný deň, ale zároveň bezcitná a podlá, nešťiatiaca sa vysmievať citom človeka, ktorý jej venoval svoju lásku. Oddaného manžela Jensa dlhý čas nehanebne podvádzala s jeho mladším bratom Asbjørnom.

Steinar by veľmi nerád opakoval chyby svojho otca a odmietal dopustiť, aby si ho nejaká žena podmanila. O to väčšmi ho znepokojovalo, keď mu poslednú dobu predstava o spoločnej budúcnosti s Vibekou skrsla v hlave čoraz častejšie. Uvedomoval si, že by sa nikdy nemohol oženiť s dcérou

¹ predposledný zimný mesiac podľa staroislandského kalendára

² dvorský básnik alebo pevec v stredovekej Škandinávii

núdznej pletiarke, ale zároveň vedel, že pokiaľ sa s Vibekou bude stretávať, zamotá mu hlavu ešte viac.

Vibeka sa natiahla po ovocí v prútenom košíku a zovrela ho oboma rukami. „Ak by šlo o jablko nesmrteľnosti, zostala by som večne mladá.“

Steinar sa nemusel dlhšie zamýšľať nad jej slovami. Dobre poznal príbeh o Idunn, bohyni jari a mladosti, ktorá do drevenej truhlice z jaseňového stromu zbierala spomínané životodarné plody. „Nebodaj túžiš po večnom živote, Vib?“

Vibeka zahryzla do jablka a chvíľu prežúvala, kým odvetila: „Neposmievajte sa mi, môj pane! Vy ste veľký bojovník, ktorého po smrti čaká sláva vo Vallhale. Ale čo ja, prostá sedliačka?“

Steinar sa na ňu pozorne zadíval, pretože na nepatrnú chvíľu netušil, ako jej má odpovedať. „Každý Viking túži po tom, aby sa nad ním po jeho smrti vzniesli valkýry a za zásluhy ho so sebou odviekli k Odinovi do Asgardu, kde spolu s ním zasadne k stolu. Aj keď je pravda, že polovica padlých bojovníkov sa ocitne na lúke nazývanej Fólkvangr, ktorej v posmrtnom živote vládne bohyňa Freya.“

Vibeka dojedla posledné zvyšky jablka a zamyslene si hrýzla spodnú peru. „Škoda, že som sa nenarodila ako muž.“

Steinar sa zaškaredil a pevnejšie ju zovrel okolo útleho drieku. „Našťastie si sa narodila ako žena, inak by som sa ťa nemohol dotýkať takto dôverne.“

Široko sa usmiala a prstami ho pohladkala po svalnatej paži, ktorou ju objímal. „Rada by som vedela, čo sa vám preháňa hlavou, môj pane,“ priznala sa Vibeka, dívajúc sa na operence, ktoré do seba dobiedzali s vidinou úlovku.

Naša spoločná budúcnosť, pomyslel si Steinar v duchu, odmietajúc povedať jej pravdu. Nepatril k dôverčivým ľuďom, ku ktorým sa radil aj jeho nebohý starší brat Leif, a letorou sa neponášal ani na svojho milujúceho otca. Najbližšie mal k svojmu strýkovi Asbjørnovi, ktorý pred nikým nedával najavo svoje city, a preto si vyslúžil prezývku nemilosrdného muža, ktorá prischla aj jeho jedinému synovi – Asbjørnovi. Bol do svojich myšlienok celkom pohrúžený, až zabudol svojej milej odpovedať. Aj keď si svoje súkromie bedlivo strážil, jej zvedavý pohľad ho otvorene vyzýval, aby žene venoval svoju pozornosť. „Napadlo mi, ako je to dlho, čo som naposledy niečo vložil do

úst,“ prehodil zvesela, aby sa neprezradil. „Podľa toho, ako mi v bruchu vyhráva, sa mi to zdá ako celá večnosť.“

Vibeka sa zachichotala. „Vy jeden luhár. Viem veľmi dobre, že na jedlo práve teraz nemyslíte,“ povedala prehnane vážnym hlasom, hoci jej z očí žiarilo huncútstvo.

Steinar sa sklonil perami k jej uchu a jemne sa doň zahryzol. „Práve teraz cítim vlčí hlad, nad ktorým sa mi nedarí zvíťaziť. Svojej vyhladnutej obete sa musím zmocniť čím skôr, pretože od toho závisí moje prežitie.“

Vibeka pootočila hlavou, aby na neho dovidela, a v jej očiach sa znova nezbedne zaiskrilo. „Hm, možno v tejto chvíli obaja myslíme na to isté, môj pane.“

Steinar skĺzol pohľadom na jej plné ústa a chrapľavo zašepkal: „To veru neviem, ale možno by sme to mali spolu zistiť, čo povieš?“ doberal si ju a prevalil ju na chrbát do trávy.

Vibeka skríkla, keď sa nad ňou naklonilo mužovo urastené telo, pod ktorým sa celkom strácala. Poznala ho natoľko dobre, až jej ani nenapadlo sa odtiahnuť, a vzrušene sa k nemu pritlačila. Steinar bol jediným mužom, ktorému sa kedy oddala a ktorého pustila do svojho srdca. Milovala ho viac než svoj život, a preto pre ňu bolo bolestné pomyslieť na to, že ju jej milý jedného dňa opustí. Okrem pár prchavých okamihov vášne mu nemala viac čo poskytnúť, pretože, na rozdiel od neho, nebola urodzeného pôvodu. Napriek tomu dobiedzavé chmáry zahнала a tešila sa z každej voľnej chvíle, ktorú si pre seba ukradli. Uprene sa zadívala do lazúrovomodrých očí, ktoré ju pohltili od prvého okamihu, ako sa do nich zahľadela. Objala muža okolo krku a ochotne pootvorila pery, keď sa ich dotkli jeho ústa. Vychádzala mu v ústrety, keď ju náruživbo bozkával, a nechala sa jeho veľkými rukami láskat' po tele. Túžobne vzdychla, keď jej vyhrnul sivé vlnené šaty nad boky a pevnejšie sa k nej pritlačil.

„Milujem vás, Steinar,“ zašepkala láskyplne, nevediac zabrániť slovám, ktoré vyvierali z hĺbky jej vnútra.

Steinarova ruka, ktorá putovala po ženinom holom bruchu, sa zrazu zastavila. Nikdy jej nevyznal svoju lásku, pretože ju nedokázal milovať. Bolo mu s ňou príjemne, rád s ňou líhal pod holým nebom, ale keď prišlo na lámanie chleba, nemal nutkanie hlbšie sa vrátať vo svojom srdci. Obdaril ju aspoň

obdivným pohľadom, dúfajúc, že pochopí, ako veľa pre neho znamená. „Ostatní muži majú veľké šťastie, že si si vybrala práve mňa, Vib. Som príliš majetnícky, aby som sa o teba s niekým delil,“ priznal jej otvorene.

Vibeka sa na neho lišiacky usmiala a prstom mu prešla po rovnom krátkom nose. „Mám, hádam, ja žiarliť na všetky krásky, ktoré vám zohrievali posteľ počas chladných nocí, môj pane?“

Steinarove prsty zablúdili na jej plný prsník a jemne ho stisli. „Odkedy som s tebou, na nijakú inú ženu som ani len nepomyslel.“

Vibeka potlačila ston, ktorý sa jej predieral z úst, keď sa mužov palec pohrával s jej bradavkou, a prerývane povedala: „To... by som vám ani neradila, pretože som veľmi žiarlivá, môj pane.“

Steinar sa zachechtal. „My sme teda vskutku podarená dvojica. Ani jeden sa toho druhého nechce vzdať a pripomíname hladové ryby, ktoré sa držia nastraženej návnady.“

Vibeka ho pohladila opakom ruky po obličaji, ktorý nehyzdila žiadna jazva. „Hm, zdá sa, že sa k sebe dokonale hodíme, môj pane.“

Steinar vytiahol ruku spod látky jej prostých šiat a zaboril obe dlane do medovozlatých neposlušných vlín. „Hm, myslím, že by som ťa o tom mal presvedčiť, aby som ťa zbavil aj tých najmenších pochybností,“ zvolal vzrušene a zmocnil sa jej vláčných pier v ohnivom bozku.

DÁNSKO, rok 976

Solveig sa dívala na štyri poníky v stajni v drevenej ohrade. Ešte počas života dánskeho náčelníka, jej nebohého otca, ich aj oni niekoľko vlastnili. Boli dovážané z Islandu, kde sa tešili veľkej obľube tunajšieho obyvateľstva, a patrili

k húževnatým, odolným a spoľahlivým ťažným zvieratám. Bola vďačná svojmu opatrovníkovi, ktorý poníky obstaral a ustajnil v maštali. Dokonca jej neprekážalo, že im dal náročky mená podľa severskej mytológie, hoci dobre vedel, že sa drží svojej kresťanskej viery.

Solveig podišla k jednému z drevených oplotení, napriahla ruku a ponúkla zvieratú ovos. Poník zaboril nozdry do jej dlane a s chuťou sa pustil do lahodného pokrmu. „Ty si ale nenásytná, Brynhildr,“ zašepkala s úsmevom na perách a druhou rukou nevysokú kobyľu pohladkala po gaštanovej hrive. „Voláš sa ako jedna udatná bojovníčka, a preto sa od teba očakáva, že budeš odvážna rovnako ako nositeľka tvojho mena.“

Kobyľa jej venovala uprený pohľad hnedých očí, akoby rozumela každému jej slovu.

Solveig si hlavu položila cez drevenú ohradu na krk zvieratá a sťažka si povzdychla: „Brynhildr v skutočnosti nemala ľahký život a musela sa vydať za nemilovaného Gunnara, hoci ľúbila kráľovho syna Sigurda. Ale ty taký nešťastný osud ako ona mať nebudeš. To ti prisahám!“ zvolala so zápalom v hlase a zaborila nos do zvieracej srsti.

„Čakal som, že ťa tu nájdem, dievča,“ povedal hlbokým hlasom urastený návštevník, ktorý vstúpil do stajne.

Solveig sa prekvapene mykla po začutí známeho hlasu a odtiahla tvár od zvieratá. Bola len otázka času, kedy ju jej opatrovník vypátra a bude sa dožadovať jej návratu na hrad. Po tom, ako sa jej staršia sestra Brynhild vydala za škótskeho bojovníka Evandera Brodieho, s ktorým odišla do Sumburghu, bola Steinarovi Borjovi zverená kráľom na starosť, čo sa jej veruže nepáčilo. O nič väčšiu radosť jej neprineslo ani pomyslenie, že ju ten bezbožník nazýval dievčaťom, hoci už uplynulo sedemnášť liet, odkedy otvorila prvýkrát oči. Trucovito si založila ruky na hrudi a fľochla na valibuka, ktorý stál o dvadsať krokov ďalej od nej. „Nemáš čo iné na práci, než tu obsmrdáť a striehnúť?“

Steinar sa posmešne uškrnul a chvíľu postával na mieste, neprestávajúc po žene poškulovať. Pohľadom spočinul na hodvábnom plášti, ktorý zakrýval jej drobnú, ale vlnadnú postavu a zamieril k nej. „Kráľ trvá na tom, aby si sa vydala a ja

som ho ubezpečil, že ti nájdem vhodného manžela. A svoj sľub mienim aj dodržať, ako je mocný Thor nado mnou.“

Solveig spurne našpúlila ústa. „Nemienim si vziať za muža žiadneho z tých maml'asov, ktorých mi ty alebo kráľ odobrite.“

Steinar nebezpečne prižmúril oči a zovrel ruky v päst'. „Muži, ktorí o teba prejavili záujem, sú bohatí šľachtici z urodzeného rodu!“ zvýšil hlas, dávajúc najavo svoju nadradenosť.

Solveig nedbalo mykla plec om a odvrátila zrak. „Nie som predsa jediná majetná žena na Sjælland,“ opáčila. „Môžu si nájsť hocakú mladuchu, na akú si prstom ukážu.“

Steinar nahnevane stisol pery s úmyslom sa ovládnuť, až nakoniec vybuchol: „Čoskoro udrie treskúca zima a ja nedopustím, aby si mi dovedy zostala na krku!“

Solveig sa urazene nadýchla. „Ak si si náhodou nevšimol, viem sa o seba postarať...“

Steinar jej nevlúdne skočil do reči: „Nepokúšaj moju trpezlivosť, dievča!“ pohrozil jej s pevne zaťatou čeľusťou.

„Môj postoj sotva zmeníš,“ zvolala Solveig s hrdo zdvihnutou bradou a venovala mu pohľad sýtomodrých zošikmených očí.

Steinar k nej zlostne pristúpil a bol vo veľkom pokušení s ňou zatriať, ale rozmyslel si to. „Zbytočne sa tu skrývaš, pretože pred svojím osudom neujdeš. Čochvíľa sa vydáš a mala by si sa s tým konečne zmieriť.“

Solveig by sa na neho najradšej vrhla, ale v poslednej chvíli sa zarazila. *Nech si ten ničomník hovorí, čo sa mu zachce, ale beztak sa nevydám proti svojej vôli!* divoko sa zastrájala v duchu, ponechajúc si svoje myšlienky sama pre seba.

Steinar si jej mlčanie vyložil po svojom a posmešne skrivil pery. „Som rád, že so mnou súhlasíš, dievča.“

Solveig si musela zahryznúť do jazyka, aby nevypenila, a nevinne sa na obra pozrela. „Keď už si tu, mohol by si ukojiť moju zvedavosť.“

Steinar sa zhlboka nadýchol a mimovoľne skĺzol na jej pery. Chvíľu civel na tie plné malinovoruzové okvetné lístky, z ktorých neraz vychádzali rozhnevané slová, až sa nezmohol na odpoveď. *Uvedomuje si vôbec tá siréna, ako zvodne vyzerá?* uvažoval horúčkovo v duchu, nevediac sa zbaviť lákavej predstavy, ako ženine ústa roztvára svojím jazykom.

Solveig otrávene prekrútila očami a vydýchla: „Budem k tebe úprimná. Vôbec ich nedokážem od seba rozlíšiť.“

Steinar udivene zamrkal, pretože pochopil, že svetlovláska nenaráža na vzrušenie, ktoré sa ho zmocňuje v jej blízkosti. „Koho máš na mysli, dievča?“

„Predsa Gunnara od Sigurda,“ povedala Solveig namrzene. „Obaja majú srst' orechovej farby, oči odtieňu smoly a ešte aj svojou výškou sa na seba podobajú.“

Steinar by jej najradšej odvrkol, ale podarilo sa mu schladit' túžbu, ktorú zacítil v slabinách. „Aha, no ja ich od seba poľahky rozlíšim.“

Solveig pootvorila ústa a vypískla: „A to sa ti ako podarilo?!“

Steinar odolával pokušeniu sa usmiať. „Gunnar ma za pravým uchom bledý fl'ak, na rozdiel od Sigurda, ktorý je celý hnedý.“

„To nie je pravda!“ vyhrkla Solveig vyplašene. „Ak by to tak bolo, určite by som si to všimla.“

Steinar sa uškrnul, „Pokoje sa presvedč sama, dievča.“

Solveig naťahovala šiju, ako sa len dalo, a nespokojne zamrčala: „Ja žiadny bledý fl'ak nevidím.“

„Ani ho nemôžeš vidieť z miesta, kde práve stojíš. Musíš ísť bližšie, aby si tú škvrnu zbadala.“

Solveig sa prv zháčila, rozhodnutá zotrvať tam, kde bola, ale napokon sa vydala za obrom. Snažila sa nevnímať jeho mužnú a svalnatú postavu, ktorou sa nad ňou týčil ako statný strom, a postavila sa odvážne pred neho. Zadávala sa zvierat'u na uši, ale namiesto fl'aku, ktorý na poníkovi nezbadala, zreteľne cítila, ako sa jej obor tisne na chrbát. „Nič zvláštne som si veru nevšimla,“ prehodila a nervózne si oblizla vysušené pery.

Steinarovi vbehla do nosa rozmarínová vôňa, ktorá vychádzala nielen zo ženiných vlasov, ale aj z jej tela, a nahnevane potlačil vzrušenie, ktoré mu prerastalo cez hlavu. „Ukážem ti to,“ zašepkal chrapľavo a uchopil jej pažu.

Solveig sa ohromene dívala na veľkú ruku, ktorá prekryla jej malú dlaň. Steinarova pokožka bola teplá a zaplavila ju nečakaná horúčava.

„Ak sa dobre prizrieš, uvidíš na tomto mieste bledý fl'ak,“ povedal Steinar zachrípnutým hlasom, keď sa ženine prsty ocitli na pravom uchu zvierat'a.

Solveig stála ako omámená a neodvažovala sa ani nadýchnuť.

„Už ho tam teda vidíš?“ opýtal sa Steinar nedočkavo.

Solveig skoro zabudla na to, čo má obor na mysli, ale v poslednej chvíli si spomenula, o čom sa spolu zhovárali, a bezmyšlienkovite vyhrkla: „Ach, isteže! Už tam ten fľak vidím!“

Steinar sa usmial. „Takto od seba Gunnara od Sigurda lepšie rozlíšiš,“ zvolal pobavene a preplietol si prsty so ženinými. „Možno ti pomôže ľahšie si ich zapamätať, keď si spomenieš na Gunnarove hrdinské činy. Bol to predsa syn čarodejnice.“

Solveig sa trhane nadýchla, vyškľbla si ruku z obrovho stisku a odtiahla sa od neho. „Sigurda som mala oveľa radšej!“ vzdorne prehlásila. „Gunnar bol zloduch, ktorý si Brynhildr nezaslúžil!“

Steinara jej bezhlavá odpoveď nezaskočila. „Mýliš sa, dievča. Ak si Brynhildr skutočne niekto zaslúžil, bol to práve Gunnar. Nezabúdaj, že sa mu ako jedinému podarilo prejsť cez stenu plameňov.“

„To je lož!“ vypenila Solveig. „Sigurd vypil čarovný nápoj, ktorý mu namiešala čarodejnica, aby nadobudol Gunnarovu podobu! Keby to vtedy nebol urobil, Brynhildr by si za muža vzala Sigurda.“

Steinar sa zasmial. „Zrejme si zabudla, že Sigurd sa oženil s Gudrun,“ pripomenul jej pobavene. „A práve tvoja nevinná Brynhildr sa postarala o smrť svojho milého.“

Solveig sa nepáčilo, že obor spomína dcéru zlej čarodejnice, ktorú z duše neznášala, pretože Gudrun obviňovala z nešťastia odvážnej bojovníčky. „Brynhildr nezniesla, že jej milovaný zomrel, a keďže nevedela žiť bez Sigurda, po jeho smrti si siahla na život,“ protirečila mu nechvejne.

Steinar sa na ňu uprene zaďíval. „Možnože Brynhildr milovala Sigurda, ale svojmu osudu neunikla. A aj ty mu musíš odvážne čeliť, dievča. Trucovanie ti nepomôže, pretože máš voči kráľovi povinnosť, na ktorú nesmieš zabúdať,“ prehovoril vážne a zamieril k východu.

Solveig sa mu už chystala odvrknúť, ale k svojmu údivu sa ocitla v stajni celkom sama. „Nikdy sa ti nepodrobím,“

zašomrala si popod nos. „Radšej zomriem, než by som ti mala vyhovieť.“

2

Steinar sa so zovretými päťami rútil dlhou chodbou, zaliatou svetlom z ohňa, ktoré sa k nemu predieralo z hodovnej haly. Keď zamieril po severozápadnej strane dol'ava, vošiel do izby a prudko tresol dverami. Sňal zo seba vlnený modrý plášť, ktorý ho chránil pred nečasom a ktorý sa zapínal spredu striebornou sponou. Zobliekol si krúžkovú zbroj, až zostal len vo vlnenej svetlej tunike a nohaviciach, s obutými koženými čižmami vysokými po lýtka. Z nízkeho stolčeka si vzal drevený krígel' s pivom a poriadne sa z neho napil. Opakom ruky si utrel bradu, na ktorej sa mu usadilo zopár kvapiek, a nápoj položil na miesto, odkiaľ ho vzal. Postával pri posteli vystlatej husím perím, až sa na ňu zvalil. Hoci mu z nej trčali nohy, bol na to zvyknutý, pretože pre svoju výšku pre neho žiadne lôžko nebolo pohodlné. Navyše nemal ani dobrú náladu a sotva dokázal udržať na uzde zlosť.

„Prekliate dievčisko!“ skríkol Steinar rozzúrene, vrátiac sa mysl'ou k uplynulému dňu, keď sa mu život zmenil od základu. Keď sa v roku 975 stal Harald I. Modrozubý nórsnym kráľom, spravil z neho, ako zo svojho vazala, kráľovského veliteľa svojej ozbrojenej gardy. V tomto duchu pokračoval v šľapajach Leifa, ktorý pred dvoma letami prišiel o život. Keď súhlasil, že sa stane zároveň opatrovníkom kráľovej mladšej chránenky Solveig, vtedy ešte ani len netušil, akým patáliám bude čeliť. Tá svetlovlasá dračica mu to ani trochu neul'ahčovala a dosiaľ sa vyhýbala svojej povinnosti nájsť si manžela. Za ten čas, čo s ňou nažíval pod jednou strechou hradu Trelleborg, sa mu ustavične stavala na odpor, dávajúc mu najavo svoju neposlušnosť. Robila si posmešky zo šľachticov, ktorí sa uchádzali o jej ruku, netajac sa tým, že o nich ako o mužov nestojí. Jej neprístojné správanie ho privádzalo do zúfalstva a často nevedel, čo si má počať. Najradšej by sa jej zbavil, pretože spolužitie s ňou bolo

vyčerpávajúce, ale zatiaľ to šťastie nemal. To papuľnaté dievčisko bolo bezočivé, neskrotné a on sa bál, že pre ňu príde o rozum. Ako slobodný a zdravý muž bol vystavený jej vábivým krivkám, z ktorých by mohol zošalieť. Ale dal slovo kráľovi, ktorý by ho bez mihnutia oka pripravil o hlavu, ak by ju zbavil nevinnosti. Nech bola hocako lákavá predstava vnoriť sa medzi jej vláčne stehná, musel sa ovládať. Práve toho sa najviac obával, pretože netušil, ako dlho sa mu ešte podarí odriekať si rozkoš, ktorú by mu svetlovlasá nymfa priniesla. Aj keď o ženské nemal núdzu a všetky otrokyne na hrade boli ochotné s ním líhať, žiadna z nich sa jej nevyrovnala. Hoci sa usilovne snažil, nevedel Solveig dostať zo svojej hlavy, pretože sa mu stále niečím pripomínala. Keď ho svojím pridrzým jazykom nenútila, aby na ňu vrieskal, ťahala do hradu túlavé zvieratá alebo sa skrývala pred mužmi, ktorí si ju túžili vziať za manželku. Neraz sa pristihol, že závidí Evanderovi, ktorý získal za ženu Brynhild, nežnejšiu a poslušnejšiu staršiu náčelníkovu dcéru. Hoci mu vysoká červenovláska zozačiatku nebola pochuti a ani ho nepriťahovala, predsa len, ako manželka by bola lepšou voľbou, v porovnaní s jej hašterivou a neznesiteľnou mladšou sestrou. Isteže, Solveig bola na pohľad krajšia a ženskejšia, ale o to väčšmi bola vzdorovitá a nedávala si pozor na ústa. Keď sa ho kráľ pýtal, či by si vedel predstaviť, že by sa s tou malou dračicou oženil, obľah ho studený pot. *Žiadny muž si nezaslúži trpieť vrtochy toho nenapraviteľného dievčiska*, pomyslel si v duchu.

Ako ležal na váľande, zadíval sa na zavesenú medvediu kožušinu na stene a drevené pomalované štíty. Izba patrila dánskemu náčelníkovi a po jeho smrti v nej krátko pobývala Brynhild, až dokým sa po jej odchode do nej nepresunul Steinar. Bolo to iba dočasné riešenie, dokým sa Solveig nevydá, pretože potreboval ju mať neustále pod svojím dozorom. Pevne veril, že svadba bude čoskoro, keďže sa túžil vrátiť na hrad Nonnebakken, ktorý dostal od kráľa do správy. Čaká ho ešte množstvo práce a čím skôr sa toho dievčiska zbaví, o to ľahšie sa mu bude dýchať.

Klop! Klop!

Steinar sa nadvihol na lakti a oči stočil k dubovým dverám. Keďže ho v rovnakom čase navštevovala jedna z otrokýň,

nemusel dlho uvažovať, ktorá z nich sa za ním vybrala. Nepochybne to bola Eilidh, ktorá zvykla chodiť každý piatok. Piatok symbolizoval Friggin deň, Frigg patrila k bohyniam, ktoré predstavovali manželstvo, materstvo a oblohu. Dobre vedel, že v náručí ochotnej služobnej nájde rozptýlenie, a preto ju pozval dnu.

Eilidh bola žena keltského pôvodu, ktorú kráľ zajal v blízkosti súostrovia Orkneje, ležiaceho na severe Škótska. Videla už devätnásť zím, mala medenozlaté vlasy dlhé po boky, svetlozelené oči, krátky malý nos a plné ústa. Svojou výškou nepatrila k drobným ženám a niekto by mohol povedať, že by jej nezaškodilo schudnúť, ale jemu sa odnepamäti páčili kypré tvary, ktoré neboli obalené iba kožou. Hoci navonok vyzerala rovnako ako ostatné nevoľníčky, bola odvážnejšia a vášnivejšia. Už po tom, ako si ju prvý raz vzal do postele, zistil, že nebol prvým chlapom, ktorý sa jej vkliedil medzi nohy. Dokonca sa mu priznala, že pred štyrmi letami oťarchavela a ani netušila, kto by bol otcom jej dieťaťa, keby sa narodilo živé. Eilidh nepatrila medzi ženy, ktoré si potrpia na nežnosti, a jemu to vyhovovalo, pretože ho nekvárili výčitky svedomia. Odkedy stratil Vibeku, nehľadel na pocity svojich milostníc³, s ktorými obcoval, a myslel iba na vlastné uspokojenie.

„Môj pane,“ zapriadla Eilidh a podišla k nemu hojdavou chôdzou. Rovnako ako ostatné služobné na hrade, aj ona prezývala Vikinga obrom, ale netrúfla si ho tak osloviť zoči-voči. „Prišla som vás potešiť. Dúfam, že ma neodmietnete a budete mi venovať svoj čas.“ Otrokyňa rozprávala po galsky, pretože vedela, že rozumie jej rodnému jazyku. Nebola však jediná, všetci na hrade začuli obra hovoriť rečou zajatých nevoľníkov, keďže jeho dobrým priateľom bol Škót.

Steinar sa lenivo posadil, očami klžuc po jej krku, prsiach, až sa zastavil na jej bledej pehavej tvári. „To záleží od toho, čo mi ponúkneš, Eilidh.“

Eilidh sa k nemu sklonila a pošepala mu do ucha: „Viem, čo máte rád, môj pane. Verím, že vás nesklamem.“

³ milenka

Steinar sa zatváril sklúčene. „Ak je tak, ako hovoríš, prv sa vyzleč.“

Eilidh ho poslúchla a stiahla si prosté vlnené šaty. Pod nimi na sebe už nič nemala a jej zvodná postava sa mu celá odkryla. Hustými prameňmi si prikryla plné prsia a vyzývavo na obra pozrela. „Som iba vaša, môj pane, a splním vám každé vaše želanie.“

Steinar ju uchopil za oblé boky a pritiahol k sebe. „Hm... takej ponuke by žiadny chlap neodolal,“ zašepkal chrapľavo a zmocnil sa jej úst.

Eilidh sa k nemu pevne primkla a prstami mu vošla do vlasov, ktoré mal spletené do malých vrkočov na temene hlavy. Rozjarene zvýskla, keď ju vzal pod pazuchy a nešetrne hodil na posteľ. Naplno si vychutnávala jeho dravčí pohľad a nesnažila sa zakryť odhalené telo, keď jej po ňom kízal zrakom. Ba čo viac, ten svetlovlasý obor so zvláštnymi očami bol krásny a ona na ňom obdivovala nielen príťažlivý obličaj, ale aj svalnatú a urastenú postavu. Už vedela, ako vyzerá nahý, a nevedela sa dočkať, kedy sa pred ňou znova odhalí v celej svojej severskej kráse.

Steinar sa postavil, prevliekol si cez hlavu tuniku, zvliekol si nohavice a z nôh skopol čižmy. Ale keď sa zadíval na ženu ležiacu na lôžku, nebola to Eilidh, ktorá sa na nej zjavila. Videl na nej krásavicu s vlasmi farby zrelej pšenice a modrejšími očami, než je morský záliv. Jej plné ústa malinovorúžovej farby sa pootvorili a z nich vychádzali vzdychy, pripomínajúc mu rajskú záhradu. Bez toho, aby si to uvedomil, na obnaženú služobnú vyoranú zísal.

„Môj pane?“ ozvala sa Eilidh nechápavo. „Ste v poriadku? Vyzeráte, ako by ste práve uvideli ducha.“

Steinar prudko potriasol hlavou, aby sa zbavil vábivej sirény, ktorá mu prenikla do mysle. Priľahol rozvášnenú otrokyňu a vkliedil sa medzi jej roztvorené stehná. „Túžim po tebe, Eilidh,“ zahovoril, pretože nemal chuť spondať sa jej so svojimi slabosťami a nenaplnenými túžbami. Snažil sa svetlovlasú pukušiteľku vyhnať zo svojho podvedomia a chvatne do služobnej vníkol. Dobyvačne ju bozkával na pery, mozolnatými dlaňami dráždil citlivé prsia a divoko sa v nej pohyboval.

„Áááách,“ vydýchla Eilidh a nohami obopla jeho pás, aby prehĺbila ich spojenie. Možnosti, že oťarchavie, sa nebála, pretože po tom, ako prišla o svoje prvé dieťa, zistila, že už žiadne iné nedonosí. *Možno je to škoda*, pomyslela si smutne. Steinar by si ju síce za ženu nikdy nevezal a ani by jej nebol verný, ale ak by mu povila syna, určite by sa o neho postaral. Veď nebolo žiadnym tajomstvom, že aj potomkovia panovníkov boli počatí otrokyňami. Na ďalšie úvahy jej čas nezostal, pretože mužove ústa sa presunuli na jej prsia, až vzrušene zvrátila hlavu dozadu. Znova jej priniesol nadpozemskú rozkoš, ktorú jej dokázal zakaždým, keď si ju vzal do postele. Ani sa nenazdala, mužove pery putovali cez rebrá, presunuli sa jej na brucho, až sa ocitli v jej lone. Rozochvela sa od prežívanej slasti, keď sa jazykom dotkol pahorka jej ženstva a skúsenými ústami ho začal sať. Zvíjala sa od blaženosti a z jej hrdla vychádzali hlasité vzdychy. „Mučíte ma... môj pane,“ vzlykla, prstami zovrúc líščiu kožušinu rozprestretú na posteli. Aj napriek tomu, že okúsila veľa milencov, obor s jej telom dokázal hotové divy.

Steinar neochotne odtiahol hlavu z jej lona a pozrel na ňu lesklými očami. „Možnože ťa mučím, Eilidh,“ priznal. „Ale ty si nenásytná, a dobre to o sebe vieš,“ otvorene povedal a ústa položil na pôvodné miesto.

Veruže to vedela! Bola horlivá a chcela s ním zažiť všetko! Práve preto mu dovolila hocaké nehanebnosti, nedbajúc na svoj zdravý rozum. Až takmer vydýchla sklamaním, keď sa mužove ústa presunuli na jej krk, do ktorého ju neškodne uhryzol. Čoskoro do nej opäť vnikol a donútil ju od slasti zbesilo kričať. Celkom stratila pojem o čase a netušila, koľkokrát si ju vzal, až sa pristihla, že má telo vláčne ako maslo a končatiny jej vypovedávajú poslušnosť.

Steinar si sťažka ľahol chrptom na váľandu. Jeho telo bolo orosené potom a hlava služobnej mu spočívala na hrudi. Prstami uchopil dlhý prameň farby zašlej medi a znechutene nakrčil nos, pretože zatúžil, aby jeho farba pripomínala obilné klasy.

Eilidh mu prstami dráždivo prešla po pleci. „Takto by som dokázala prežiť celý život, môj pane,“ zašepkala so zatvorenými očami.

Steinarovi sa nepáčili jej prismeľé slová a okamžite jej dal najavo, že mu nie je spoločensky rovná. „Som ustatý a ty by si si mala ísť po svojej práci,“ zavrčal nevrlo a bezcitne do nej štuchoľ. „Teraz odíď, Eilidh. Keď ťa budem potrebovať, pošlem po teba.“

Eilidh zdvihla hlavu a prekvapene na obra pozrela. Chvíľu na neho civela bez slov, až sa začervenala, pretože pochopila, kde je jej skutočné miesto. Nemotorne sa nadvihla, sklonila sa po svoje šaty a rýchlo si ich obliekla. Zámerne sa vyhýbala mužovmu zraku a rezkou chôdzou zamierila k dverám. Ešte predtým, než cez ne vyšla na chodbu, váhavo k nemu zdvihla oči. „Budete ma čakať aj v utorok, môj pane?“

Steinar sa zaškaredil a poškrabkal sa na koreni nosa. Hoci to nebolo tak dávno, čo so zmyselnou otrokyňou líhal hockedy, v spomínaný deň sa s ňou obcováť nechystal. „Nie, Eilidh. Utorok je Tyrov deň a ja mám na pláne dôležitejšie veci, než sa s tebou váľať,“ odpovedal jej stroho.

Eilidh udivene zamrkala. „Čo predstavuje boh Tyr vo vašej viere, môj pane?“

„Tyr je bohom odvahy, nebojácnosti a vojny. Tiež je synom Odina a pestúnom vlka Fenrira. Ale nemyslím si, že by si sa práve ty zaujímala o severskú mytológiu,“ pohotovo ju Steinar uzemnil.

Eilidh sa previnilo začervenala, pretože pochopila narážku. Dosiaľ sa nenarodila žena, ktorá by dokázala nad obrom zvíťaziť, a žiaľ, ona nebola výnimkou. Ale bola príliš sebecká, aby dopustila, že jej ho preberie iná ženská, ktorá si ho omotá okolo prsta. „Nedočkavo na vás budem čakať, môj pane. Aj keby ste ma od seba odohnali, budem tu pre vás,“ odvetila dychtivo a odišla z izby.

3

Solveig nepozorovane vošla do svojej izby a zamkla za sebou dvere na visiacu zámku. Z hlavy si sňala kapucňu vlneného hnedého plášt'a, ktorý si zoblíkla, a pohodila

hustými vlasmi, ktoré jej voľne splývali cez chrbát. Zvyčajne ich ako správna kresťanka uctievajúca Ježiša Krista mala zakryté ľanovou šatkou, ale odkedy s ňou jej staršia sestra nepobývala, mohla si dovoliť akú-takú voľnosť. Otrokyne jej nepoddajné pramene zvykli pripnúť jantárovými ihlicami a perlovými sponami, ale najlepšie sa cítila, keď si s nimi pohrával vietor. Občas si uvila veniec z lúčiny, ktorý nosievala na temene hlavy, a vtedy sa tvárila, že je lesná víla. Lenže práve v tejto chvíli sa skôr cítila ako predajný kôň, ktorý sa musí ukrývať pred kupcami. Dobré si spomínala, ako sa uchýlila do stajne, aby sa nemusela stýkať so spupnými šľachticmi, ktorí si nevideli ďalej od svojho krivého nosa. Možnože niektorí sa jej aj celkom páčili, ale odrádzalo ju ich majetnícke správanie, ktoré nasvedčovalo o tom, že netúžia po manželke, ale po otrokyni. Ani sa s nimi nepotrebovala zhovárať, pretože ich nemravné oči, ktorými ju zvliekali donaha, ju presvedčili o ich zámeroch. V stajni jej bolo dobre a bolo by tomu tak aj naďalej, keby ju tam obor nešiel hľadať a vykarhať ju za jej zaťatosť. Svojou prítomnosťou ju nielen rozrušil, ale vyvolal v nej nečakanú žiadzu. Zakaždým, keď sa ocitol v jej blízkosti, jej telo sa správalo podivne, akoby jej nebolo patrilo. Dosiaľ nevedela, prečo ju musí priťahovať práve ten valibuk, ale očividne s tým nemohla nič spraviť. Mal nad ňou veľkú moc, a preto sa mu vyhýbala, ako sa len dalo, čo bolo takmer nemožné. Očividne ani jemu nebola jej prítomnosť po chuti a potreboval sa jej striasť. Malo by ju to úprimne tešiť, ale namiesto toho sa pri tom poznaní jej vnútro bolestivo stiahlo. Ako sa zamýšľala nad svojím vzťahom k obrovi, celkom zabudla na svoju povinnosť. Zrakom skĺzla k prútenému košíku, ktorý bol prekrytý plátennou látkou, a položila ho opatrne na hlinenú dlažbu. Našla ho na cintoríne pohodený na tráve, a keď do neho nakukla, rozhodla sa ho vziať so sebou.

Tri opustené mačence, ktoré sa v ňom ukrývali, by bez pomoci neprežili. Boli ešte maličké, nápadne sfarbené, každé z nich malo iný odtieň srsti. Jedno bolo celé čierne ako zemina, druhé biele ako snehová vločka a to tretie poľfkvané oboma týmito farbami. Nevedela, či majú mačence mená a ani to, ako sú staré a či niekomu patria. Ale niekto ich ponechal napospas smrti a ona sa rozhodla zmeniť ich osud. Na jej perách sa zjavil

úsmev, keď spod látky vykukla tmavá hlavička. Sadla si na zem, odkryla košík, dívajúc sa na bezbranné tvory, ktoré sa snažili dostať von. Na pohľad nemohli mať viac ako tri týždne a boli vo veku, keď potrebovali materské mlieko. Na hrade by sotva niečo také zohnala, a hoci mačky neraz slúžili na odstrašenie hávede, nevedela o žiadnej náhradnej mame.

„Čo si len s vami počnem?“ vzdychla Solveig nešťastne a jedno z drobcov vzala do rúk.

Thorolf, mačací tulák, ktorého sa pred troma letami ujala, spokojne oddychoval pri jej posteli, zvedavo zdvihol hlavu a zamieril k svojej pani. Zaboril nos do košíka, v ktorom sa prevaľovali dve mačence, a uprel na ženu svoje jasnožlté oči. Na prvý pohľad sa zdalo, že vie toho viac než Solveig.

Solveig nežne pohladkala čiernosrsté mača po hlávke a vrátila ho do košíka k jeho dvom súrodencom. Natiahla ruku k svojmu kocúrovi a poškrabkala ho pod bradou. Ten jej olizol zápästie a ľahol si k jej nohám. Keď ho prestala hladkať, vynucoval si jej pozornosť, ostrážito sledujúc mačence v košíku.

„Musíme sa o ne postarať, Thorolf,“ povedala prívetivým hlasom. „Okrem nás dvoch na tomto svete už nikoho iného nemajú.“

Thorolf nespokojne zamňaukal, pretože nebol ochotný sa o svoju paniu s niekým deliť. Lenivo sa zdvihol na tri nohy a vkĺzol do jej náručia. Chvíľu sa otáčal dokola, až sa pohodlne uvelebil na jej nohách.

„Ty môj žiarlivec. Len sa ničoho neboj. Za nikoho iného by som ťa nevymenila,“ povedala Solveig s úsmevom a poškrabkala svojho maznáčika za uchom. „Prestaň sa čertiť, Thorolf, a radšej mi porad, ako budeme tie mačence krmiť. Možno keby sme im dávali kravské mlieko, prežili by zimu aj bez svojej mamy,“ uvažovala nahlas, zamyslene krčiac nos. „Ale môže byť ťažké na ich žalúdok, keďže pochádza z iného zvieraťa, nemyslíš?“ spýtala sa kocúra, ktorý si oprel hlavu o jej stehno a začal sa jej líškať.

„To bol zrejme tvoj súhlas,“ uškrnula sa Solveig a uprela zrak na mačence, ktoré cez seba nemotorne prekračovali. „Máme obmedzené možnosti, môj drahý priateľ, a nemôžeme ich nechať zomrieť. Ale naše tajomstvo musí zostať iba medzi

nami dvoma, Thorolf,“ prízvukovala, uvažujúc nad spôsobom, ako drobcov bezpečne ukryť. Do truhlice by ich dať nemohla, lebo by sa v nej udusili, a pod váľandou by si ich hockto všimol. Na chodbe by mačence zostať tiež nemohli, hoci bola pomerne dlhá, a v hale by neboli v bezpečí. Ak by ich odniesla do jedného z troch dlhých domov, ktoré neobývala, aj keď boli súčasťou dreveného kruhového hradu, nemala by ich nablízku a robila by si o ne starosti. Z remeselných dielní by ich hockto mohol vyhnat' znova na ulicu alebo usmrtiť. Musí im nájsť miesto, ktoré bude osirené, nebude príliš studené a hlavne neupúta veľkú pozornosť. Musela sa znova usmiať, pretože nájdenci zaspali, schúlení do kľbka, tisnúc sa k sebe. Solveig sa vyl'akane strhla, keď niekto zaklopal na dvere. Kocúr, ktorý sa uvelebil medzi jej nohami so stiahnutým chvostom, zamieril k posteli a lenivo sa natiahol.

„Pani moja, nesieme vám koryto s vodou, aby ste sa mohli okúpať,“ ozvalo sa za dverami.

Solveig by sa za iných okolností úprimne tešila, že zo seba môže zmyť niekoľkodňovú špinu. Kúpala sa dvakrát do týždňa a nemala v pláne to meniť. Avšak, teraz sa jej to veľmi nehodilo, pretože musela niekde ukryť mačence a nemohla si dovoliť prezradiť sa.

Opatrne vzala do rúk košík s drobcami, postaviac sa na nohy, a rozhliadla sa po izbe. *Bože!* zaúpela v duchu. *Kde len tie úbožiatka skryjem, aby si ich nevšimli?* Prv pozerala na lôžko a rozhodla sa ich vsunúť pod nízky stolček, ktorý sa nachádzal oproti miestu, kde sa ukladala na spánok. S ťažkým povzdychom sa vybrala k dverám a odomkla ich.

Do miestnosti vošli tri otrokyne, ktoré mladej panej zvyčajne pomáhali s odievaním, kúpaním a inými každodennými záležitosťami. Položili do stredu miestnosti drevené vedro naplnené vodou a dve mladšie sa ostrážito zadívali na medenovlasú služobnú. Eilidh z nich bola najstaršia a očividne si to užívala.

„Choďte si po svojej práci. Ja sa o mladú paniu dobre postarám,“ zvolala Eilidh nadradene. „Keby som vás potrebovala, dám vás zavolať.“ Po jej slovách zvyšné dve vykročili k dverám, aby poslušne počkali na chodbe na ďalšie zavolanie.

„Pomôž mi s vyzliekaním, Eilidh,“ povedala Solveig rozkazovačne, obrátiač tvár k otrokyni pred sebou. Eilidh od nej bola o tri palce⁴ vyššia a v porovnaní s ňou mala na tele viac tuku. Patrila k ženám, ktoré nemala v láske, a z nejakého dôvodu jej brnela pokožka v jej blízkosti. Ani medenovlasá služobná sa netvárila príliš nadšene, očividne jej nebolo po vôli obsluhovať mladšiu náčelníkovu dcéru, ale bola to jej povinnosť.

„Máte nádherné vlasy, pani moja,“ ozvala sa Eilidh zaliečavým hlasom, keď jej ich zopla na temene viacerými sponami. Keďže boli ťažké ako konský chvost, niekoľko pramienkov sa uvoľnilo a poletovalo okolo jej srdcovitej tváre.

Solveig nevedela, čo by v tej chvíli mala povedať. Farba jej vlasov bola úplne všedná, zato otrokyňa mala nádherný odtieň, ktorý sa blyšťal ako zlatý kalich. Odjakživa obdivovala farbu vlasov svojej staršej sestry a Eilidh ich mala len o niečo málo svetlejšie než Bryn. Ale viac než nevýrazná farba koruny krásy ju trápilo to, že má pehy nielen na tvári, ale aj na tele. Tešila by sa z nich, iba ak by mala vlasy ako oheň, takto jej prišli skôr odpudivé. „Máš podobný odtieň vlasov ako moja staršia sestra, pani Brynhild Brodieová zo Sumburghu,“ nechcene sa pred ňou preriekla, ale už slová nemohla vziať späť.

Eilidh sa naoko usmiala. „Ách, to ma teší, pani moja. Začula som, že vaša sestra bola skutočná krásavica.“

Solveig prižmúrila oči. Jej sestra mala od krásavice ďaleko, aspoň jej to Bryn tvrdila zakaždým, keď jej niečo pochválila. Ale to hlavné, čo na sebe červenovláska neznášala, bola vysoká a príliš štíhla postava, ktorú nepovažovala za prítažlivú. Tieto myšlienky si pôvodne chcela nechať pre seba, ale zrazu začula, ako si služobná pod nosom zašomrala: „Na hrade sa povráva, že vaša sestra bola dosť vysoká, ale podľa mňa je lepšie byť vyšší než štúply.“

Solveig nad jej bezočivou hláškou očervenela, a preto bola rada, že je k nej otrokyňa otočená chrbtom. Vedela, že mala až priveľmi drobnú postavu, zdedila ju po svojej nebohej mame, ktorej v žilách prúdila waleská krv. Vystúpila z ľanových šiat, ktoré jej pomohla nevoľníčka vyzliecť, a vošla do koryta. Voda

⁴ jednotka dĺžky, jeden palec má 2,54 cm

bola síce studená, ale jej to neprekážalo, pretože bola zvyknutá na chlad. Z jej úst unikol blažený povzdych, keď sa do nej ponorila. Keďže v nej sedela, zakryla ju po pleciah a poštekľila na krku. Klakla si na kolená, aby otrokyňa dočiahla na jej chrbát, zhrbiac sa ako mačka.

Eilidh vzala do ruky bylinkové mydlo a kĺzala ním mladej panej po bledej pokožke. „Máte veľmi jemnú pleť, pani moja, aj keď je posiatá pehami. Ešte som nevidela ženu, ktorá by ich mala tak veľa, i keď nemá červené vlasy,“ povedala opovážlivo.

Solveig sa znova zapýrila. Najradšej by jej zatočila krkom, pretože úprimnosť služobnej v nej prebúdžala rozpaky. Teraz ľutovala, že dovolila, aby jej s kúpeľom pomáhala práve Eilidh. Doteraz ju vždy zastúpili iné ženy, s ktorými si lepšie rozumela a ktoré poznali svoje miesto, na rozdiel od tej bezočivej zmijsi, ktorá si nedávala pozor na jazyk. „Nie je to síce zvyčajné, ale stáva sa to,“ odsekla a prijala od nej mydlo, aby si očistila prednú časť tela. Neušlo jej, ako Eilidh zvedavo pokukuje, čo v nej vyvolalo ešte väčšiu zlosť, a očami jej dala najavo, aby jej dožičila súkromie.

Eilidh sa k mladej panej otočila chrbtom, dívajúc sa na dvere.

Solveig sa drhla tak rýchlo, až sa bála, že si odrie kožu. Nechcela zostávať v blízkosti Eilidh viac, než je nutné, a preto si dala záležať, aby bola čím skôr hotová. Pôvodne si chcela zmyť aj vlasy, ale bude si to musieť v tento deň odpustiť.

„Napadlo mi, či sa pán Steinar niekedy ožení,“ vytrhla ju zo zamyslenia Eilidh, pokračujúc dychtivým hlasom: „... je to silný a vášnivý muž, ktorý určite túži po manželke a synoch. Nemyslíte, pani moja?“

Solveig od prekvapenia viackrát zažmurkala. Netušila, odkiaľ tá ženská berie tú drzosť položiť jej takú nevhodnú otázku, ba čo viac, nechcela sa nad ňou ani zamýšľať. Ale nemienila dopriať otrokyni tú radosť, aby ju vyviedla z miery, a sebavedomo sa ozvala: „Je dosť možné, že sa nikdy neožení.“ *A aj keby zmenil názor, nič ma do toho nie je a teba už vôbec nie, ty bezočivá ropucha!* pomyslela si v duchu, ale nič z toho nevyriekla nahlas.

Eilidh k nej podišla, aby jej podala ľanový uterák a pomohla jej zabaliť sa doň. „Možno iba zatiaľ nestretol ženu, ktorá by mu stačila.“

Solveig si vsunula rožtek uteráka medzi prsia a zmätene sa opýtala: „Stačila k čomu, Eilidh?“

Otrokyňa sa zatvárila nechápavo a potom si prekrížila ruky cez bujné poprsie. „Nepochybne ste si všimli, že je to jedinečný muž, ktorého hocaká ženská neuspokojí, pani moja. Alebo sa mýlim?“

Solveig vystúpila z koryta a musela sa ovládať, aby nezačala dupať nohami po podlahe. Vôbec nevedela, kam tým nevoľníčka mieri, a to ju vytáčalo do nepríčetnosti. Očividne to aj na nej bolo vidieť, pretože služobná jej venovala vyzývavý pohľad. Solveig už ani nestihla odpovedať, pretože otrokyňa zamierila k dverám a vpustila dnu ďalšie dve ženy. Pri pohľade na milé tváre sa musela usmiať a nálada sa jej o niečo zlepšila. Islu a Mahon dobre poznala, na hrade slúžili aj počas života jej otca a nikdy sa nemohla na ich prácu sťažovať. Vedela, že náčelník si ich obe brával do postele, hoci s tým spočiatku bojovala, nakoniec sa s tým zmierila. Nebol prvý ani posledný pán hradu, ktorý s otrokyňami obcoval, pre mu-ža vysokého postavenia to bola bežná vec. Dokonca si mohol vydržiavať milostnice aj v čase, keď bol ženatý, pretože to nebolo trestné, a ak sa to jeho manželke nepáčilo, mala možnosť sa s manželom rozviesť.

„Pani Solveig je čistá ako batola,“ povedala Eilidh, tľapnúc rukami. „Uchopte každá z vás koniec koryta, vyneste ho von z domu a vylejte z neho vodu,“ nakázala dvom ženám, ktoré ju navonok vo všetkom poslúchali. Eilidh pomohla mladej panej obliecť sa do čistých vlnených škoricovohnedých šiat, rozpustila jej vlasy, učesala ich a nechala voľne splývať cez plecia až k bokom. „Môžem vám ešte nejako poslúžiť, pani moja?“ Zadávala sa uprene do zružovenej tváre.

Solveig si odpustila kliatbu, ktorá sa jej drala na jazyk, a zamietavo pokrútila hlavou. „Teraz ťa už nebudem potrebovať, Eilidh. Môžeš sa vrátiť do haly. Určite sa tam tvoje služby lepšie využijú než tu.“

„Ako rozkázete, pani moja,“ povedala Eilidh výsmešne, uklonila sa jej a opustila izbu.

„Alebo sa môžeš vrátiť do postele toho chlapa, ktorému si pred mojím príchodom rozťahla nohy, ty drzá pl'undra!“

zavrčala Solveig nasrdene a bolo jej jedno, či niečo z toho služobná na chodbe začuje.

4

Solveig došla k drevenej chatrči so slamenou strechou. Domec predstavoval sklad s malou plošinou a závesnou podlahou, ktorá chránila zásoby obilia pred záškodníkmi. Keď vkĺzla cez vráta dnu, zrakom spočinula na rozloženom vreci. Pôvodne chcela v príbytku založiť oheň, ale hrozilo, že by uskladnené obilniny vzbĺkli. Nespokojne pokrčila čelo, keď pocítila, ako ju oviol prievan, ktorý jej pripomínal, že mačence zostanú bez tepla. Utešovala sa aspoň predstavou, že nebudú osamotené, pretože sa o ne bude starať, chodiť ich kŕmiť, a keď jej to čas dovolí, aj sa s nimi pohrá. Poslednú dobu ju čoraz častejšie prepadal pocit clivosti, tak sa aspoň nebude cítiť osirelo.

Solveig nedbala na to, že si ušpiní vlnený plášť a ľanové šaty levandulovej farby, a posadila sa na hlinu. Položila košík na zem a z ľavej ruky si zvesila vlniak. Rozprestrela ho na podlahe a položila naň košík. Chrbtom sa oprela o stenu a nohy natiahla pred seba. Vzala do rúk čierne mača, po ňom nasledovali jeho dvaja menší súrodenci, a všetkých troch si položila do lona. Prstami prechádzala po ich hebkej srsti, ktorá bola na dotyk jemná ako páperie. Široko sa usmiala, keď ju tmavý nezbedník zdrapil za látku šiat a zovrel ju pazúrikmi. Jeho príklad nasledovalo aj druhé mača, ktoré bolo biele ako sneh, a packou sa pohrávalo s vyšitým vzorom na spodnej časti jej látky. Iba strakatý drobec ležal na chrbátiku a upieral na ňu svetlomodré očká.

„Ty nie si ani zďaleka taký divoký ako tvoji súrodenci, však?“ Źmurkla na tichého tvora, ktorý si od začiatku získal jej pozornosť. „Moja sestra Bryn síce nemá rada mačky, ale náš brat Kol ich miloval,“ prezradila svojim zvieracím priateľom a zrazu posmutnela. Dosiaľ sa nezmierila s tým, že Kola už nikdy viac neuvidí. Hoci sa jej vnútra zmocňoval zármutok,

nenechala sa ním pohltiť a nasilu sa usmiala. „Mala by som vám dať mená, pretože vás budem oslovovať a nemôžem všetkým hovoriť rovnako,“ zauvažovala nahlas a zamyslene si hrýzla spodnú peru. „Tebe budem hovoriť Čertík,“ prihovorila sa tmavému stvoreniu a uprela pohľad na jeho svetlého bračeka. „A teba... budem volať Sniežik.“ Mačence jej venovali uprený pohľad, čím dávali najavo, že sa im ich nové mená páčia. „Ale ako pomenujem teba?“ vzdychla pri pohľade na posledné mača, ktoré bolo celkom odlišné od svojich súrodencov. „Už to mám!“ vypískla s nadšením v hlase a hrdo povedala: „Budem ti hovoriť Strakáčik.“

Solveig netušila, ako dlho v chyži⁵ pobudla, ale ani trochu sa jej nechcelo vracat' naspäť. Túžila po slobode a na hrade mala pocit, že sa nemôže ani nadýchnuť. Od stiesneného pohybu ju rozboleli pľúca. Hoci to tak nevyzeralo, obor ju bedlivo strážil a nemohla mu uniknúť. *Nepochybne aj teraz ma všade hľadá a snaží sa ma dolapiť ako motýľa, ktorého uzavrie do tesnej nádoby*, pomyslela si namrzene. Sem-tam síce tomu motýľu dovolí preletieť ponad lúčinu, ale inak ho drží nakrátko, aby mu niekam neuletel. Hlasno si povzdychla a vtedy si uvedomila, že dve mačence zaspali v jej lone a iba to čierne sa nemotorne postavilo. Nosíkom narážalo do zeme, akoby hľadalo niečo pod zub.

„Ty si určite hladný, Čertík,“ zvolala radostne a opatrne presunula jeho súrodencov do košíka. Tí naďalej spali, stočení do klobka ako nemluvnáta, tislúc sa jeden k druhému.

Solveig otvorila koženú brašnu⁶, vytiahla z nej sklenenú fľašu a keramickú misku. Fľašu odzátkovala a naliala do nádoby studené kravské mlieko. „Niečo pre teba mám, Čertík. Pod' sa napiť, je to dobrota,“ prihovárala sa svojmu mačaciemu priateľovi, ktorý váhavo postával na mieste. Zvedavosť ho napokon premohla, opatrne k nej podišiel a malý jazýček strčil do bielej tekutiny. Po chvíli mu mlieko zachutilo, až vypil štvrtinu misky a zamieril k svojim spiacim súrodencom. Keď videla, ako sa mu podlamovali nôžky, uložila mača k ostatným a starostlivo ich pozakrývala. Ešte chvíľu sa dívala na ich drobné

⁵ dom alebo príbytok

⁶ kabelá alebo kapsa

telička a vybrala sa na hrad. Keď vyšla z príbytku, zistila, že obloha zosivela a spoza oblakov sa predierajú cez nebo mraky. Pritiahla si ku krku plášť, ktorý jej odkryl šaty, a na hlavu si natiahla kapucňu.

Solveig prechádzala hodovnou halou, ktorá bola, ako zvyčajne, rušná, a rezkou chôdzou zamierila k svojej izbe nachádzajúcej sa na konci po pravej strane. Ešte ani nevošla dnu a zahliadla, ako z vedľajšej izby vychádza Vaila. Otrokyňa sa na ňu vyzývavo zadívala a zvolala zvodným hlasom: „Slúžiť vám, môj pane, je pre mňa nevýslovným potešením.“ Keď si všimla rozčarovaný pohľad mladej panej, úctivo sa jej naoko uklonila. „Ách, pani moja!“ vydýchla uveličene. „Aj vy ste tu?“

Solveig postávala pred dverami izby ako námesačná. Vedela, že obor s otrokyňami spáva a že mu len jedna nestačí, ale poznanie, že sa s nimi peleší na hrade jej otca, to ju zakaždým priviedlo do zúrivosti. Najradšej by sa za ním vydala a poriadne na neho navrieskala. Namiesto toho bleskurýchle vkĺzla do svojej izby a zlostne za sebou tresla dverami. Bola taká nahnevaná, že nemala ani pomyslenie na jedlo a už vôbec nemala chuť vidieť bezočivý výraz plavovlasej služobnej. Vaila síce nebola ani zďaleka taká zmyselná ako jej staršia sestra Eilidh, ale obe považovala za protívne pijavice. Namosúrene sa prechádzala hore-dole po miestnosti a nadalej sa zadúšala svojím hnevom. Ledva postrehla, keď niekto zaklopal na dvere a keď z nich vykukla tmavá hlava otrokyne. „Videla som, že ste sa práve vrátili, pani moja, a napadlo mi, či nepotrebujete pomôcť.“

Solveig sa zadívala na ženu vo svojom veku, s čiernymi dlhými vlasmi, hnedými očami a vysokou chudou postavou. Jej podlhovastá tvár bola na pohľad celkom príjemná, aj keď ničím zvláštnym nevynikala. „Áno, budem ťa teraz potrebovať, Isla.“

Isla jej pomohla zvliecť plášť, šaty a obliekla ju do ľahkých svetlých ľanových šiat, ktoré slúžili ako odev na spanie. „Sadnite si na stoličku, pani moja. Zapletiem vám vlasy.“

Solveig si s povzdychom sadla na drevo a na čele jej naskočila vráska.

Otrokyňa vnorila kostený hrebeň do jej zvlnených prameňov a začala jej ich rozčesávať. „Niečo vás trápi, pani moja? Zdáte sa mi akási nepokojná.“